

Biroul Episcopal

Episcop John Michael

Mesaj de Paște 2021 (buletin)

Cum trebuie să sărbătorim Paștele în timp de pandemie? A trecut un an și aproape în tot acest timp, din dragostea pentru poporul nostru și din dorința de a ne păstra pe toți în siguranță, obligația pe care ne-o asumăm noi, ca și creștini, de a ne aduna în jurul mesei Domnului în Duminici și în sărbători, a fost slăbită pentru mulți în Biserica Catolică, inclusiv în Eparhia noastră. Pentru a schimba în bine o situație nefastă, unele dintre parohii și misiunile noastre și-au transmis în direct celebrările liturgice pe internet, iar unii enoriași au urmărit-o din propriile case.

Totul este bine, dar trebuie totuși să ne întrebăm: se desfășoară cu adevărat rugăciunea? Se desfășoară cu adevărat Biserica? În afară de rugăciunea personală, nu sunt oamenii necesari pentru a face din aceasta rugăciunea Bisericii? De la Rusalii, Eparhia noastră a permis celebrările în bisericile și comunitățile noastre, cu condiția ca numărul persoanelor care participă să fie limitat și să fie respectate protocoalele de siguranță necesare, cum ar fi purtarea măștilor și menținerea distanțării fizice.

Dar mă cutremur să contemp lu ce s-ar fi putut întâmpla Bisericii (asta înseamnă tu și eu) în același timp. În multe domenii ale vieții, greutatea aproape insuportabilă a pandemiei a fost mult mai de neîndurat, prin faptul că a scos la iveală răul din noi în atât de multe feluri și a făcut să se manifeste păcatul la rădăcina societății noastre - într-adevăr, a fiecărei societăți umane - care rămăsese ascuns sau ignorat de veacuri.

De la liturghia trunchiată, rănită din bisericile noastre până la participarea sever-diminuată a multora, cărora nu le-au rămas nimic mai mult decât imaginile pâlpâitoare ale unui ecran în locul Misterului atotputernic, care este liturghia noastră, am ajuns să recunoaștem că „biserica” în viața noastră pare acum o amintire decolorată și îndepărtată. Nu mă pot abține să nu mă întreb ce pagube ne-a adus această experiență de un an. Și mai mult, mă întreb ce va mai rămâne din noi, atunci când viața va reveni la ceva asemănător cu ceea ce știam de dinainte de lovirea pandemiei, dacă se va întâmpla vreodată. (Și se va întâmpla!)

Mi se pare că uneori este nevoie de cea mai sumbră situație pentru a scoate la iveală ce este mai bun și am mare încredere că asta ne așteaptă. Astfel, a fost nevoie de moartea lui Isus pentru a ne aduce răscumpărarea și împăcarea, reconcilierea cu Dumnezeu. De ce a trebuit să fie așa? Nu ar fi putut Dumnezeu să ne „trimită un memorandum”, ca să zicem spunem așa și să ne comunice astfel încă o dată că totul ne este iertat și că suntem copiii lui iubiți? Ne poate părea destul de bizar că logica unui Dumnezeu care este Iubire ar hotărî că este nevoie de moartea Fiului Său pentru a ne da nouă viață. Însă doar nouă ni se pare așa, deoarece logica umană, lipsită de Iubirea adevărată, poate fi foarte, foarte greșită.

Căci Dumnezeu a trimis o misivă, un memorandum - de fapt, mai multe - prin profeții care au vorbit în numele Său și au expus, au proclamat voința Sa. Dar revelația completă a Iubirii și a Milei divine nu a fost realizată prin livrarea unui document ci, așa cum profeții au prezis, prin moartea Însuși a Mântuitorului Isus Hristos. Pentru creștini, revelația finală a lui Dumnezeu este o Persoană, Cuvântul viu al lui Dumnezeu și nu un text care conține cuvinte de la Dumnezeu. Totuși, a fost moartea lui cu adevărat o parte necesară a planului?

Da, a fost, pentru că moartea este o parte necesară a vieții pentru noi toți, indiferent cât de mult ne-am eschiva și am nega-o. Dacă Dumnezeu nu ar intra prin Isus în profunzimea disperării noastre, ne-ar fi mult mai greu să mărturisim că moartea însăși a fost distrusă. Nu numai atât: a trăi viața sfidând moartea, așa cum sunt chemați creștinii să trăiască, ar fi aproape imposibil, excepție făcând cei mai eroici și mai luminați dintre noi. Datorită jertfei supreme a lui Hristos, putem spune că noi înșine suntem cuceritori ai morții peste moarte, în El.

Poate că o explicație mă va ajuta să clarific ce vreau să spun: înaintea propriei sale Patimi, Isus a mers în Betania și l-a înviat pe Lazăr, prietenul său, chemându-l să iasă din mormânt. La fel, în liturghia noastră comemorăm acest eveniment în sâmbăta de dinaintea Duminicii Floriilor, așa cum trebuie. Sâmbăta lui Lazăr, așa cum se știe, *trebuie* respectată, astfel încât semnificația tainei pe care o vom sărbători într-o săptămână - Învierea Domnului - să poată fi înțeleasă corect.

Vedeți, întrebarea rămâne: dacă Iisus l-a înviat pe Lazăr, unde este Lazăr acum? El nu a rămas în viață, așa cum înțelegem de obicei acest lucru. Este ca și cum aceasta s-a întâmplat pentru a indica faptul că învierea lui Lazăr și învierea lui Isus sunt două realități diferite. „Înviere” nu este „resuscitare”. A învia cu Hristos nu înseamnă să rămânem într-un fel de existență zombi, ci să fim vii, cu adevărat vii, vii așa cum nu am fost niciodată, ca și când am gusta viața adevărată pentru prima dată și ne-am bucura de ea pentru vecie.

Altfel, consider că nu trebuie să ne întrebăm ce se va întâmpla cu Biserica după ce pandemia va trece, pentru că *Hristos a înviat*. Biserica va avea încă o dată ocazia de a manifesta o viață post-pandemică la fel de diferită de viața sa din „vremurile de dinainte”, deoarece Învierea este altceva decât resuscitarea, mai grozavă în zilele sale decât în timpurile actuale, care au fost devastatoare:

Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare, Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, Cei ce-I cântăm cântare de biruință: Hristos a înviat din morți! Cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte Viață dăruindu-le. (Irmosul primei Ode a Canonului pascal)

Când vom putea să ne reunim din nou ca familie a lui Dumnezeu și să împărtășim masa de mulțumire care este Euharistia, ca un singur trup, nu vom face acest lucru din obligație și frică, ci din foamea retrăirii experienței, scoasă la iveală de exilul nostru unul față de celălalt, descoperindu-L pe Dumnezeu unul în celălalt ca și cum ar fi pentru prima oară. Și dacă suntem în viață sau dacă suntem deja adormiți în Domnul, vom fi împreună, în sfârșit, încă o dată și pentru totdeauna.

Căci Hristos a înviat cu adevărat! Căci El cu moartea pe moarte a călcat și le-a dat viață celor din morminte - mormintele pământului și pietrei, sau mormintele fricii și deznădejdiei, ale neîncrederii și rănilor în care astăzi ne aflăm. Fraților și surorilor, această viață vă aparține și vă îndemn să profitați de ea, să vă bucurați de ea, să o împărtășiți cu cei pe care îi iubiți și cu cei pe care poate nu îi iubiți în acest timp al noii noastre vieți. Un Paște binecuvântat tuturor!